

[Aksel Larsen.]

de mangfoldige Forhold, der har Interesse ved Bedømmelsen af Sukkerproduktionen, hele Sukkerordningen, Sukkerprisen, Dyrkernes Forhold, Arbejdsløn, Sukkerfabrikkernes Forhold o. s. v. Ved Arbejdet med Materialet faar man egentlig kun den Oplysning, at i 1941 blev Roepriisen forhøjet med 60 pCt., hvilket jo var en meget antagelig Forhøjelse, og den Forhøjelse blev begrundet med, at Gødning og lignende Ting var steget saa kolossalt.

Det er faktisk, hvad jeg foreløbig har fundet frem. Nu gaar jeg ud fra som givet, at den højtærede Minister maa have holdt en Tale, da dette Lovforslag blev fremsat den 28. Marts, men jeg beklager, at jeg paa Grund af de Arbejdsforhold, Regeringen har fundet det for godt at byde Rigsdagen i Almindelighed og Folketinget i Særdeleshed, ikke har haft Lejlighed til at høre denne Fremsettelsestale, og det har efterhaanden udviklet sig saa vidt, at end ikke Fortrykket af Rigsdagstidende fra den 28. Marts er kommet os i Hænde endnu. Ja, jeg maa ligefrem begynde at tænke paa de gode, gamle Tider — dengang det var „før“ —, hvor vi fik Fortrykkene Dagen efter Forhandlingen havde fundet Sted i Tinget. Nu staar man her og aner ikke, hvad den højtærede Minister har begrundet sit Lovforslag med, aner ikke, hvilke Oplysninger han muligvis er fremkommet med som Begrundelse for, at vi skal have en Forlængelse af Sukkerordningen, og for, at vi bør have netop denne Lov og ikke en anden Lov. Jeg føler Trang til at sige til den højtærede Regering: Dette kan ikke gaa, man kommer til at byde os en lille Smule anstændige Arbejdsvilkaar her i Rigsdagen. Som det er gaaet i de sidste 14 Dage, er det med et mildt Ord en Skandale, men det lader altsaa ikke til, at det er blevet saa forfærdelig meget bedre — der er i hvert Fald ingen Manér i at forlange, at Folketinget skal behandle en saa vigtig Lov som Sukkerloven under disse Omstændigheder.

Man kan naturligvis som det ærede Medlem Hr. Bording — jeg vil i øvrigt gerne slutte mig til det ærede Medlems Kritik af de Vilkaar, under hvilke Folketinget skal behandle Loven, og hans Krav om Oplysning — sige, at det er umuligt at udtale sig nærmere om Sagen, vi mangler alle Oplysninger, vi maa have dem her i Tinget eller i et Udvalg. Men jeg henstiller nu alligevel til den høje Regerings Overvejelse, om den finder det helt rigtigt, at Lovgivningsarbejdet skal foregaa saadan, om man ikke kan indse, at man nu maa

tilstræbe en Ændring. Jeg har det ligesom det ærede Medlem Hr. Bording: jeg aner faktisk ikke, hvilke Priser det er, man opererer med i Praksis. Hvad vil man give for Roerne? Hvordan vil det forholde sig med Sukkerprisen? Hvordan kommer det til at ligge med Sukkerfonden, bliver der Overskud eller Underskud? Alle disse praktiske Oplysninger, som dog er nødvendige, for at man kan tage Stilling til Sagen, mangler man.

Der er egentlig kun een eneste Ting, jeg ved — og det ved jeg fra gammel Tid: at Ordningen garanterer Sukkerfabrikkernes Aktionærer mindst 6 pCt. aarlig i Udbytte. Nu er det muligt, at der er nogle, der vil være kloge og komme og forklare mig, at dette er ikke rigtigt, for det er Maksimaludbyttet, der er 6 pCt. En saadan Forklaring bør man imidlertid ikke give mig, for den er ikke acceptabel. Det er gaaet her, som det gaar saa ofte: naar man fastsætter Maksimalpriser, bliver de til Minimalpriser, og det Maksimaludbytte paa 6 pCt., der er fastsat for Sukkerfabrikkerne, er blevet et Minimaludbytte — man har ikke siden udbetalt mindre, men ganske vist af og til tilladt sig at udbetale 7 pCt. under Paaskud af, at denne ekstra Procent hentede man fra en eller anden Reservefond eller Udbytteudligningsfond, eller hvad det nu var. Det er den eneste „Pris“ i denne Forbindelse, jeg er helt sikker paa, og det faar mig til at tilføje den Bemærkning, at det forekommer mig, at denne Rentesaft er for høj. Hvis man gaar til en Bank og vil sætte sine Penge ind nu om Stunder, forudsat at man har nogle, maa man være taknemmelig, hvis Banken vil tage imod dem — faa Rente af dem kan man ikke. Staten tvangslaaner Penge, den udsteder Statsgældsbeviser og laaner paa forskellig Vis, men den giver ikke nær saa store Renter. Og jeg kan ikke se, at det Rentniveau, vi har, eller den almindelige Rentepolitik, man tilstræber, med en lav Rente, berettiger til, at Staten skal garantere Sukkerfabrikkernes Aktionærer 6 pCt. i aarligt Udbytte. Jeg mener nu, som jeg har ment før og har givet Udtryk for, naar vi har behandlet Sukkerordningerne, at De danske Sukkerfabrikkers Aktionærer gennem Aarene har tjent tilstrækkeligt paa Befolkningens Forbrug af Sukker, og at det egentlig er paa Tide, at deres Fortjeneste paa Befolkningens Sukkerforbrug hører op. Jeg finder derfor, man skal begynde at overveje, om man ikke skulde gøre Sukkerfabrikkerne, Sukkerindustrien, til Nationalejendom og dermed gøre det af med Privat-